

NOVÉ
DOBRODRUŽSTVO
INŠPIROVANÉ

KNIHOU DŽUNGLE

BEAR
GRYLLS

NÁVRAT DO DŽUNGLE

FRAGMENT

Dobrodružstvá z džungle 2 Návrat do džungle

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Bear Grylls

Dobrodružstvá z džungle 2: Návrat do džungle – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**NOVÉ
DOBRODRUŽSTVO
INŠPIROVANÉ
KNIHOU DŽUNGLÍ
NÁVRAT DO DŽUNGLE**

NOVÉ
DOBRODRUŽSTVO
INŠPIROVANÉ
KNIHOU DŽUNGLÍ

BEAR
GRYLLS

NÁVRAT DO DŽUNGLE

FRAGMENT

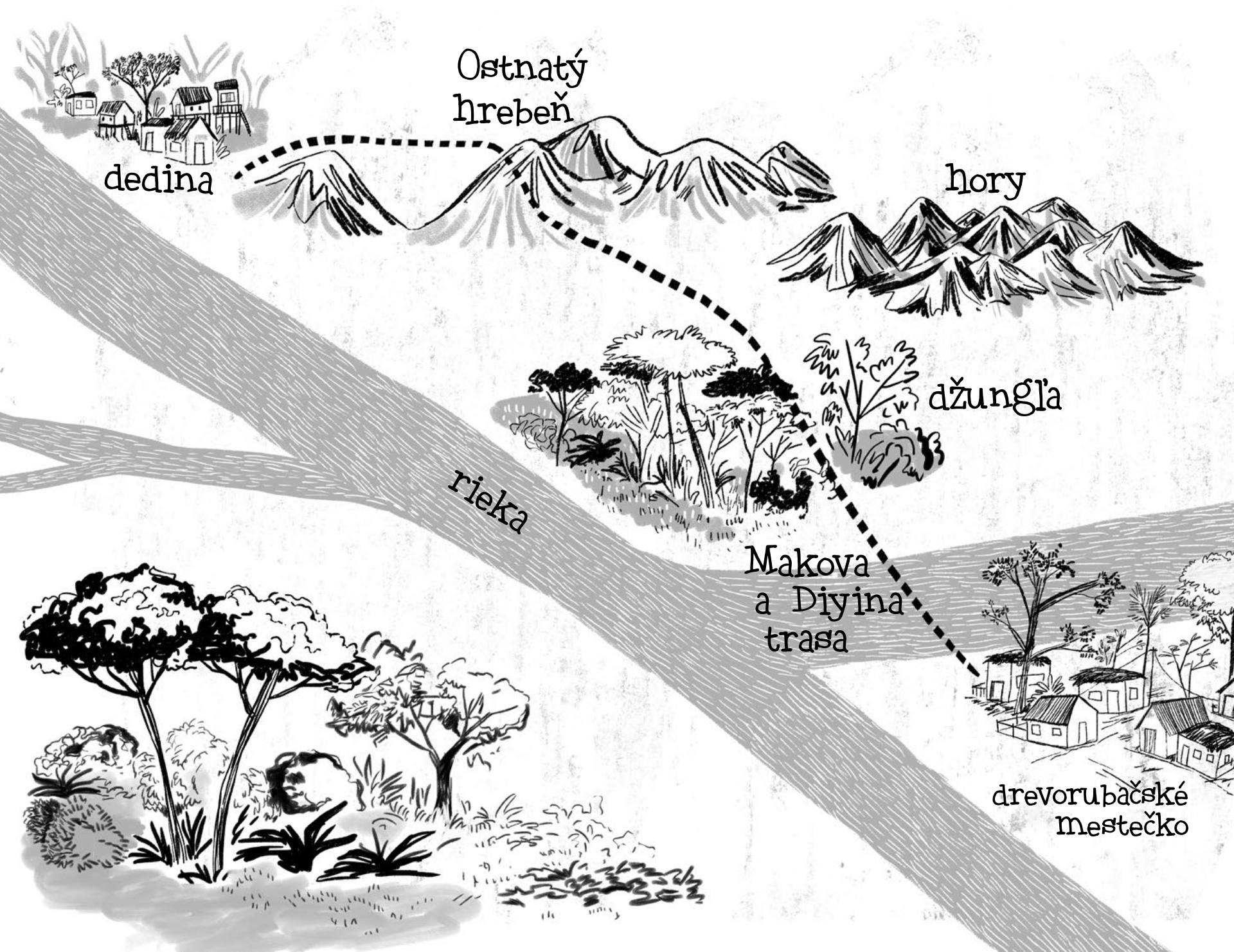
Mojim výnimočným najmladším krstniatkam
Rufusovi, Kitty, Casparovi, Pipovi, Emily,
Barneymu a Arlo.

*„Sme pútnici, majstre, vždy pôjdeme o trocha ďalej:
možno za poslednú modrú horu obťažkanú snehom,
cez rozbúrené či trblietavé more...“*

OBSAH

1. kapitola	9
2. kapitola	14
3. kapitola	22
4. kapitola	28
5. kapitola	34
6. kapitola	39
7. kapitola	43
8. kapitola	47
9. kapitola	53
10. kapitola	59
11. kapitola	64
12. kapitola	69
13. kapitola	75
14. kapitola	80
15. kapitola	85
16. kapitola	90
17. kapitola	97
18. kapitola	101
19. kapitola	106
20. kapitola	111
21. kapitola	116

22. kapitola	122
23. kapitola	128
24. kapitola	135
25. kapitola	139
26. kapitola	144
27. kapitola	149
28. kapitola	155
29. kapitola	160
30. kapitola	166
31. kapitola	172
32. kapitola	179
33. kapitola	183
34. kapitola	188
35. kapitola	193
36. kapitola	197
37. kapitola	203
38. kapitola	209
39. kapitola	213
Obráťte stranu a nájdete ešte viac tipov na prežitie v džungli.	219
O autorovi	225

Ostnatý
hrebeň

dedina

hory

rieeka

džungľa

Makova
a Diyina
trasa

drevorubačské
mestečko

1. KAPITOLA

India!

To slovo vírilo Makovi hlavou a rozbúchalo mu srdce. Prechádzal izbou tam a späť a nemohol byť šťastnejší.

Bol doma ešte len osem mesiacov, počas ktorých si odškrtol jedny narodeniny a absolvoval niekoľko písomiek, ale vôňa bujných pralesov a pohladenie tropického vánku mal stále v živej pamäti. Dokonca aj v smradľavom Londýne.

Jeho nedávny výlet by väčšina ľudí – a obzvlášť jeho rodičia – označila za katastrofu.

Počas plavby proti toku rieky, keď v rámci ochrannárskeho projektu stopovali divé mačkovité šelmy, sa ich čln prevrhol a oddelil Maka od jeho otca a matky. Mnoho dní sa musel predierať džungľou, aby našiel cestu späť k nim – zbieral drevo, hľadal cestu nebezpečným terénom a prežil stretnutia so

smrťiacimi zvieratami od leopardov až po stáda kvi-
lačných makakov.

Bolo to desivé, úžasné a celkom mu to zmenilo
život!

Hoci jeho rodičia by s ním možno nesúhlasili, pre
Maka to bola tá najúžasnejšia životná lekcia, akú by
kedy mohol chlapec v jeho veku dostať. Zozačiatku,
zrejme z pocitu zodpovednosti za to, čo sa stalo, sa
k nemu rodičia správali až príliš ochranársky. Ale po-
stupne, kúsok po kúsku, si všimli zmenu v Makovom
postoji k životu. Zatiaľ čo predtým bol hanblivý, naj-
radšej vyesedával doma a vyhýbal sa nepríjemným spo-
ločenským situáciám, teraz sa pohyboval s pokojným se-
bavedomím a zdalo sa, že strach vymenil za zvedavosť.

Hoci jeho otec by sa k tomu nikdy nepriznal, Mak
vedel, že ho svojím novým postojom k životu ohúril.
Takže keď jedného dňa prišiel domov z práce a ozná-
mil, že sa má služobne vrátiť do Indie, Mak trval na
tom, že ho musí zobrať so sebou.

Ako sa dalo predpokladať, mama nebola tým ná-
padom nadšená. Preto zdôraznila, že Mak preuká-
zal, že je dostatočne spôsobilý na to, aby sa o seba
postaral sám, kým budú na cestách. Radšej než by
sa s ňou hádal, Mak naoko pristúpil na jej plán
a nadhodil, že by mohol usporiadať párty, kým

budú preč. Tým ich určite presvedčí, aby začali uvažovať ako on!

Vedel, že odhodlanie jeho rodičov sa pomaly láme. Keď sa dozvedel, že otec sa vracia, aby ho ocenili za jeho priekopnícku prácu v oblasti využitia technológií na ochranársku činnosť, Mak sa chopil príležitosti a povedal mu, ako veľmi je na neho hrdý a že takej udalosti by sa mala zúčastniť celá rodina. Jeho plán zafungoval a rodičia sa dohodli, že Mak pôjde s nimi.

Mak si do kufra, ktorý mal rozložený na posteli, dobalil posledné kusy oblečenia – len zopár krátkych nohavíc a tričiek. Do malého vzduchotesného vrecúška vložil niekoľko vodoodolných zápaliek, ktoré kúpil na trhu v Camdene, a lekárničku. Už len toto dokazovalo, ako veľmi sa za posledných pár mesiacov zmenil. Jeho niekdajšia láska k videohrám bola odsunutá na vedľajšiu koľaj – miesto toho hltal nespočetné množstvo dobrodružných kníh, aby z nich vyčítal čo najpodivnejšie a čo najnechutnejšie fakty o prežití v divočine.

Mak stále miloval kúzelnícke triky, hoci pre neho už nepredstavovali únik pred vonkajším svetom – teraz boli skôr zbierkou zábaviek určených na oslavy, ktoré, ako sa zdalo, všetci milovali.

Posledné, čo si Mak vložil do kufra, bol starý vreckový nožík. Bola to prvá vec, ktorú od otca dostal po

ich návrate do Anglicka. Patril Makovmu prastarému otcovi, ktorý bojoval v druhej svetovej vojne, a dedil sa z generácie na generáciu – spolu s mnohými príbehmi o tom, ako mu neraz zachránil život. Mak prešiel prstami po rúčke a premýšľal, aké dobrodružstvá jeho prastarý otec zažil. Čepel' bola dobre naolejovaná a rovnako ostrá ako v deň, keď ju ukovali.

Mak opatrne strčil nôž do ponožky a zaklopil veko na svojom kufri.

„Makur!“ ozval sa mamin hlas z prízemia.

A je to tu, pomyslel si. Sme pripravení na cestu.

Rýchlo zavrel zips, zaklapol pracky a poprehadzoval kombináciu na bezpečnostných zámkoch. Zaviazal si svoje pevné turistické topánky a letel smerom k vchodovým dverám, vlečúc za sebou kufor tak rýchlo, ako len dokázal – a jeho rohom narazil sestre do píšťaľy. Anula zavyla bolesťou.

„Mak, ty idiot! Pozeraj sa, kam ideš!“

Mak od prekvapenia zaklipkal očami. Myslel si, že Anula je ešte stále na univerzite, ale ako mal možnosť vidieť, stála u nich na chodbe, šúchala si boľavú píšťaľu a zazerala na neho s neskrývaným hnevom.

„Budem tam mať šialene veľkú modrinu!“

Mama len pokrútila hlavou, ale vedela, že nemá zmysel rozdúchávať medzi súrodencami hádku.

„Prepáč, Anula. Nevedel som, že si späť.“

„A keby si to vedel, tak čo? Mieril by si mi radšej do hlavy?!“ vyletela na neho.

„Hovorila som ti to už stokrát, Makur,“ povedala mama, „ale odkedy si sa dozvedel, že ideme do Indie, myšlienkami si úplne inde.“

Mak si na taký rozhovor nespomínal. Pokrčil plecami a otočil sa na sestru: „Budeš sa starať o dom, kým budeme preč?“ Ako to hovoril, všimol si, že jeho otec nesie k vchodovým dverám ďalšie tri kufre.

Ďalšie tri kufre... Jeho srdce sa prepadlo, keď mu došlo, čo sa vlastne deje.

„Bodaj by!“ odvrkla Anula. „Ťahajú ma s vami... Aby som na teba dozerala.“

Anula nevyzerala týmto plánom príliš nadšená – no Mak sa cítil ešte oveľa horšie.

„Aaa, super...“ Slová sa mu zasekli v hrdle. Zakašľal a nútene sa na Anulu usmial, čo však spôsobilo len to, že sa na neho ešte viac zamračila. „Ale ja nepotrebujem tvoju pomoc. Dokázal som, že sa viem o seba postarať aj sám.“ Štuchol ju medzi rebrá. „Možno tentoraz budem ja dávať pozor na *teba*.“

Dotiahol kufor k otcovi, ignorujúc rozčúlené prskanie svojej sestry.

2. KAPITOLA

„Víča!“

Mak otočil hlavu v snahe určiť, odkiaľ z obrovského davu v príletovej hale hlas prichádza. Keď sa masa ľudí trochu rozostúpila, uvidel veľký kus kartónu, na ktorom bolo fixkou načmárané meno *MAKUR*. Pod ním zbadal vysmiatu tvár Anila, Inda, ktorý viedol ochranárske projekty, na ktorých firma jeho otca testovala svoje technológie priamo v teréne. Mal bujnú bradu a jeho zablatené šaty naznačovali, že na letisko prišiel priamo z džungle.

Mak sa pretlačil bližšie a uvidel vyškerenú tvár Anilovej dcéry Diye, ako na neho kýva a kričí: „Malý vlk!“

Mala na sebe jednoduché sárí. Zdvihol ruku, aby si na pozdrav zrazili päste, ale Diya ho miesto toho schmatla za predlaktie a pritiahla si ho bližšie k sebe. Objala ho tak silno, až nemohol dýchať.

„Tak sa teším, že ťa znova vidím, Malý vlk!“ vykrikla.

Zatiaľ čo sa od nej odťahoval a lapal po dychu, zachytil spýtavý pohľad svojej sestry.

„*Malý vlk?*“ povedala Anula a prevrátila oči. „*Skôr malý hajzlík.*“

Mak sa opäť obrátil na Diyu a ukázal palcom smerom k sestre: „Toto je moja sestra Anula. Nevšímaj si ju.“

Mak predpokladal, že pôjdu do hotela, takže ho prekvapilo, keď sa dozvedel, že ich prvou zastávkou bude

Anilov najnovší ochranársky počin. Mali namierené rovno do džungle!

Ponáhľali sa zo zatuchnutej horúčavy letiska smerom k súkromnému heliportu, kde nasadli do obrovského vrtuľníka, ktorý čakal, aby ich odviezol priamo doprostred džungle – všetko na náklady spoločnosti, ktorú otec zdedil po svojom bratovi, Makovom strýkovi. Zatiaľ čo rodičia boli zabraní do rozhovoru s Anilom, Mak sa nevedel rozhodnúť, či sa má pozeráť von na džungľu, rozprestierajúcu sa pod nimi, alebo či sa má s Diyou rozprávať cez masívne slúchadlá, ktoré mali nasadené, aby tlmili hluk motora.

Diya mala toho na srdci toľko, až mu chvíľu trvalo, kým si uvedomil, že jeho sestra doposiaľ nepovedala ani slovo. V tvári bola bledá, pohľad mala uprený na džungľu a prstami pevne zvierala svoje kolená. Mak sa nevedel ubrániť úsmevu, keď sa na neho konečne obrátila a v interkome zapraskal jej hlas.

„*Tu* si sa stratil?“

Mak prikývol. „Áno, ale až uprostred tej skutočne hustej časti. Nie v tomto lesíku pod nami.“

Anula obrátila pohľad von z okna a pokrútila hlavou. Počula o tom, čo sa stalo, ale nikdy sa Maka na jeho dobrodružstvo nepýtala. Raz ju dokonca

započul utrúsiť, že si väčšinu z toho pravdepodobne vymyslel, len aby si vydobyl súcit ostatných.

Mak, naopak, nikdy nepociťoval potrebu hádať sa s ňou, lebo *on* vedel, ako to bolo. Teraz, pri pohľade na udivený výraz na sestrinej tvári, však cítil zadosť-učinenie.

Po dvoch hodinách v rozhrkanom vrtuľníku pristáli v akomsi malom meste, preložili batožinu do pripraveného pikapu a vydali sa po prašnej ceste, ktorá viedla okrajom džungle.

Z času na čas okolo nich preleteli nákladiaky naložené brvnami, pripútanými popruhmi k návesom, zanechávajúc ich v kúdole prachu a výfukových plynov. Inak nebola na ceste žiadna premávka.

„Toto všetko bola kedysi džungľa,“ povedala Diya smutne.

Všade naokolo sa rozprestierali pravidelné hriadky obdĺžnikových ryžových polí, ktoré obrábali skrčení roľníci, a sem-tam bolo vidieť vola ťahajúceho pluh.

„Najskôr sa sem nastáhovali drevorubači a zoťali všetko, čo im prišlo do cesty. Po nich prišli zástupy ľudí, ktorí pôdu využili na pestovanie potravín. Aj táto cesta bola kedysi len úzky chodník.“

„Nie je ťaženie dreva v džungli protizákonné?“ opýtal sa Mak s pohľadom upreným na polia.

„Nie celkom,“ odvetil Anil s povzdychom. „V tejto oblasti je to povolené, hoci mnohí bezcharakterní drevorubači sa neštítia postupovať aj hlbšie do chránených území, aby sa dostali k vzácnym tvrdým drevinám. Ale legálne či nelegálne, slony to vytláča z ich pôvodných teritórií.“

Mak sa prudko otočil a Diya sa pousmiala nad vzrušením, ktoré sa mu zrkadlilo v očiach. „Slony? Strašne rád by som ich videl. Sú tu nejaké?“ spýtal sa.

„Zvykli tu byť,“ povedal Anil. „Slony indické sa v týchto miestach vyskytovali bežne. Potom však prišli ľudia a začali ich chytať, aby im pomáhali s prácou na poliach. Po nich sem pritiahli drevorubači a začali ničiť ich prirodzené prostredie. V Indii je evidovaných viac ako tridsaťtisíc voľne žijúcich slonov, ale tu, vo vnútrozemí, je ich nanajvýš dva a pol tisíca – ak vôbec toľko. A kvôli ťažbe dreva ich počet stále klesá.“

„A preto sme tu,“ povedal Makov otec s úsmevom. „Naša spoločnosť vytvorila špeciálny dron – a Anil ho pre nás testuje.“

Anil horlivo prikývol a pozrel sa na Maka a Anulu. „Mali by ste byť na svojho otca hrdí. Tento projekt

môže od základov zmeniť ochranársku prax, ako ju poznáme!“

Mak predpokladal, že sa vrátili, aby pokračovali v testovaní GPS lokátorov, ktoré otcova firma vyvinula. Anil ich používal na sledovanie populácie mačkovitých šeliem – a bol to práve jeden z týchto lokátorov, čo Makovi nakoniec zachránilo život. No predstava hrania sa s dronmi bola takmer rovnako vzrušujúca ako stretnutie so živým slonom.

Po troch hodinách natriasania sa v pikape, počas ktorých Anula sedela odutá so slúchadlami pevne zastoknutými v ušiach, dorazili do malého drevorubačského mestečka, v ktorom si, ako im Anil vysvetlil, mali založiť základný tábor.

Vyzeralo ako ktorékoľvek iné mestečko v džungli: drevené chatrče pokrývali strechy z hrdzavejúceho vlnitého plechu, spleť zmotaných elektrických káblov sa ťahala ulicami, po ktorých sa rútili nákladiaky, vypúšťajúce do vzduchu naftové výpary. Mak si všimol veľkú skupinu turistov obvešaných fotoaparátmi, ako sa tlačí do miestneho baru. Diya zachytila jeho pohľad.

„Mesto teraz priťahuje turistov, ktorí sa považujú za *skutočných* dobrodruhov,“ zachichotala sa. „Len sa na nich pozri, ako radi by vo svojich žabkách *dobyli*

džungľu! Pritom všetko, na čo sa zmôžu, je, že prejdú pár metrov k vodopádu,“ povedala, ukazujúc na bahnitý chodník, okolo ktorého práve prechádzali. „A potom sú presvedčení, že už všetko videli.“

„To musí byť veľmi dobré pre miestnu ekonomiku – všetok ten prívál peňazí, ktoré turisti so sebou priniesú,“ poznamenal Makov otec.

Anil pokrútil hlavou. „Žiaľbohu, nie. Ich peniaze priťahujú ten najhorší druh ľudí.“ Hlavou mykol smerom doprava, k ohrade s nápisom JAZDY NA SLONOCH!

Mak natáhoval krk, snažiac sa nejaké ponad ohradu zazrieť, ale miesto toho uvidel len kyslo sa tváriaceho muža s pivným bruchom, ktoré mu pretekalo cez okraj riflí, zatiaľ čo pod košľou sa mu na rukách napínali svaly. Keď si chlap uvedomil, že pikap nie je prepchatý turistami, jeho úsmev sa vyparil.

Anil sa zamračil. „To je Buldeo. Prednedávnom chytil párík slonov ako atrakciu pre turistov, ale staral sa o ne tak príšerne, že do pár mesiacov zahynuli. Umreli od vyčerpania. Je to skutočný výkvet, ktorý sa zaujíma len o turistov oháňajúcich sa plnými priehrstiami bankoviek. S trochou šťastia čoskoro odíde – najmä keď už vie, že si na neho posvietime. Radím vám, aby ste sa od neho držali ďalej.“

Mak sa vykrútil v sedadle, aby si muža obzrel, ale videl len to, ako Buldeo mizne v bráne. Keď sa brána zatvárala, Mak by odprisahal, že vzadu vo výbehu zazrel obrovskú hnedosivú *vec* s chumáčmi jemných chlčpkov na hlave, presvietených slnkom.

Potom sa brána zatvorila a zabránila mu vo výhľade.

3. KAPITOLA

„Žiaden slon tam nie je,“ povedal Mak už tretí raz, snažiac sa prehlušiť Diyino posmešné odfrkávanie.

„Sú priamo pred tebou!“ zopakovala.

Mak žmúril na hustý porast pralesa zobrazeného na monitore a potom sa pozrel naspäť na Diyu. „Toto nie je príklad toho, keď sa niečo stratí v preklade, že? Znamená slovo *slon* v hindčine *strom* alebo čosi také? Hovoríme o tom istom zvierati? Veľké, plantavé uši, obrovský chobot?“

Diya ohrnula spodnú peru a odstrčila ho nabok. Poklepala prstom na monitor. „Tu. Sú tri.“

Mak sa zadíval na masťnú škvrnu, ktorú jej prst zanechal na obrazovke, a už mal na jazyku uštipačnú odpoveď, keď zbadal, ako sa tam čosi pohlo. Spočiatku si myslel, že sú to len listy chvejúce sa vo vetre, ale postupne si uvedomil, že za stromami sa pohlo čosi obrovské. Dospelý slon.

Tak ako pri optických ilúziách, aj teraz, hneď ako uvidel prvého, druhé dva boli už absolútne očividné – jeden za druhým kráčali úzkym chodníčkom.

„Uáu!“ zamumlal Mak. Prekvapilo ho, že začul, ako sa jeho setra zostra nadýchla, keď ich aj ona konečne uvidela. Celá jeho rodina bola natlačená okolo veľkej obrazovky a sledovala záznam z dronu. Anil ho pilotoval pomocou džojstiku a klávesnice, ale samotný dron sa vznášal nad kobercom stromov v džungli, na míle ďaleko od nich. Jeho vysokovýkonné kamery boli zamerané na povrch a vysielali záznam do ich základného tábora.

„To je stádo, ktoré sme sledovali lokátormi,“ povedal hrdo Anil. „Hneď ako som sa dozvedel o snahách o záchranu slonov v tejto oblasti, prihlásil som nás ako dobrovoľníkov – a to všetko vďaka tvojmu otcovi.“

Tvárou Makovho otca prebehol hrdý úsmev. „Je to nový typ dronu. Podobá sa viac na vzducholod' než na lietadlo. Dokáže sa vznášať nad tou istou oblasťou celé týždne a dokonca je schopný automaticky sledovať stádo a pohybovať sa za ním jeho rýchlosťou. Kamera s vysokým rozlíšením nám umožňuje zaostriť v neuveriteľnom detaile a celé – aj s GPS súradnicami – sa to vysielá sem.“

Zatiaľ čo rozprával, Anil priblížil záber natoľko, že boli schopní vidieť slonove dlhé riasy a mozaiku zvráskavenej ružovo-hnedej pokožky.

„Táto samica vedie stádo,“ povedal Anil. „Je ich v ňom trinásť.“

„Kde má kly?“ spýtal sa Mak.

„Všetky slony africké ich majú,“ povedala Diya hlasom napodobňujúcim učiteľku, „ale samice slonov indických zvyčajne nie. A ak ich aj majú, sú to skôr *klíky*, nie *kly*.“

„Nechápem, ako môže byť také ťažké zbadáť niečo také veľké,“ povedala Anula, konečne neschopná zatajiť svoj záujem.

Anil sa usmial. „Ich kamufláž je perfektne prispôbená prostrediu, v ktorom sa pohybujú. V džungli by taký slon mohol pokojne stáť pár metrov od teba a ty by si ho nevidela ani nepočula. Slony dokážu našľapovať takmer nečujne a chobotmi zo zeme zbierajú hmyz. To je, čo? Sú niečo ako nindžovia džungle.“

„Tomu sa až ťažko verí,“ povedal Mak s očami prilepenými na obrazovke, zatiaľ čo dron pomaly krúžil okolo stáda a odhaľoval ďalších jeho členov. Mak pozoroval Anila, ako majstrovsky jemne pohybuje džojstikom, pričom dron takmer okamžite odpovedá. Bolo to ako hrať videohru, ibaže v skutočnom živote.

Anil potiahol nosom. „Preto je také ťažké sledovať ich lokátormi. Sú príliš veľké na to, aby sme ich uspali a nasadili im obojky s GPS vysielateľom, tak ako to robíme s mačkovitými šelmami. Teraz majú namierené do najhustejšej časti džungle, aby sa dostali čo najďalej od drevorubačov. Toto stádo je v pohybe už týždeň, odkedy drevorubači začali slony plašiť.“

Diya sa naklonila bližšie k obrazovke. Jej úsmev sa premenil na ustaraný výraz.

„Nevidím Hathiho.“

Anil oddialil záber, aby bolo vidieť všetky zvieratá, pohybujúce sa medzi stromami ako fantómy. On aj Diya so zatajeným dychom ráтали slony v stáde.

„Je ich len dvanásť! On tam nie je!“ zvýskla Diya.

Anil pokrútil hlavou. „Nie. Niekde tam byť musí.“

Mak s Diyou si vymenili zmätené pohľady. „Kto chýba?“

„Hathi! Mláďa, najnovší člen stáda. Odhadujeme, že má okolo desať mesiacov. Vždy sa držal pri matke. Nemohol sa zatúlať.“

Anil prechádzal kamerou zo strany na stranu, ale po slonícati nebolo ani stopy. Pozrel sa na monitor, ktorý ukazoval polohu dronu na mape. Kľukatá línia znázorňovala pohyb zariadenia, odkedy začali slony

pozorovať, a tak bolo zreteľne vidieť, ako sa stádo v jednom bode otočilo o stoosemdesiat stupňov.

„Vracajú sa!“ skríkol Anil.

Diya oddialila mapu tak, aby v zábere bola aj ich poloha – nachádzali sa dvadsať kilometrov od stáda. Slony sa jednoducho vzdávali – až kým sa prednedávnom neobrátili.

Diya prstom prechádzala po obrazovke v smere pohybu stáda. Mierilo späť do drevorubačského mestečka.

„Prečo by sa sem vracali?“ opýtal sa Mak.

„Nevracajú sa,“ povedal Anil, ale v hlase mu zneli pochybnosti. „Vyzerá to, akoby hľadali Hathiho.“

„Je to bežné správanie?“ ozvala sa Makova matka.

Anil najprv zaváhal, až potom jej odvetil: „Slony sú voči svojim mláďatám veľmi ochránárske. Presne ako my.“ Pohľad však ihneď uprel na Maka, aby zdôraznil svoju pointu. „Ale toto som ešte nevidel...“

Mak ukázal na sieť čiernych čiar pretínajúcich džungľu. Slony nejakými z nich prešli. „Toto sú cesty?“

„Vyjazdené drevorubačmi,“ prikývol Anil zamračene. „Zoťali všetko, čo im ležalo v ceste, keď sa snažili dostať hlbšie do džungle.“ Prstom im na mape ukázal miesto neďaleko špecifického údolia v tvare písmena V. „V tejto oblasti cesty pôvodne využívali roľníci. Na

úbočiach týchto vápencových hôr pestovali ryžu a ovocie – ich svahy sú strmé, volajú ich *Ostnatý hreběň*, ale pôda je úrodná. No ani roľníci nie sú voči slonom práve priateľskí.“ Po chvíli trochu pochmúrne dodal: „Slony predstavujú hrozbu pre ich úrodu a pôdu.“

„Myslíš, že stádo vie, kde je Hathi?“ opýtala sa Anula, plne vťahnutá do dramatickej situácie.

Anil si povzdychol: „Je veľmi smutné prísť o také mladé mláďa, ale v prírode to tak občas chodí. Mohla sa mu stať nejaké nehoda, mohlo ho niečo napadnúť... Ktovie. Žiaľbohu, stáva sa to. Nedá sa tomu zabrániť. Koniec-koncov, to je zákon džungle.“

„Ale ak by sa prihodilo niečo také, zvyšok stáda by o tom isto vedel a teraz by ho určite nehľadali – alebo áno?“ opýtal sa Mak.

Anil len pokrútil hlavou. Nepoznal odpoveď. No Mak mal nepríjemný pocit, že *on sám* áno. Chytil Diyu za ruku a nežne ju odtiahol k dverám, kde na ňu prehovoril tlmeným hlasom.

„Možno si budeš myslieť, že zniem ako blázon...“ Mak skontroloval, či ho niekto nepočúva. „... ale myslíš, že Hathiho mohol ktosi uniesť?“

4. KAPITOLA

Smutná správa o zmiznutí Hathiho vrhla na tábor ponurú atmosféru. Keď padol súmrak, všetci sa posadili k večeri. Celá Makova rodina zívala, ešte skôr než dojedli pokrm pozostávajúci z ryže, kuracieho karí a kokosu. Časový posun ich dobehol.

Mak sa, naopak, cítil nabudený. Bolo to, akoby ním prúdil elektrický náboj, ktorý sa uvoľnil, hneď ako stromy naokolo ožili chorálom zvukov žiab, netopierov a hmyzu. Vzduch bol ostrý, vlhký a svieži – úplne odlišný od vzduchu v zatuchnutých londýnskych uliciach. S večerom sa mu jasne vrátili spomienky na spánok s divokými vlkami a beh medzi konáre mocných stromov.

Tu cítil, že je skutočne *nažive*.

Zmiznutie Hathiho na Diyu ťažko doľahlo, takže za celý večer toho povedala len veľmi málo. Nespochybňovala Makovu obavu, že Hathiho mohol

niekto uniesť, a dohodli sa, že sa porozprávajú neskôr.

Makovi rodičia sa uložili do postele, zatiaľ čo z Anulinej izby sa ozývalo fňukanie, zakaždým keď ňou začula preletieť hmyz. Čo sa týka Anila, ten sedel v chatrči s ovládačmi na drony a prechádzal dáta.

Mak a Diya potichu prešli na okraj tábora, zúfalo sa snažiac nepritiahnúť na seba pozornosť. Aj najmenšia maličkosť by mohla Makových rodičov znepokojiť.

„Buldeo už nemá žiadne slony,“ zašepkala Diya, no takmer rovnako hlasno, ako keď rozpráva normálne.

Mak jej rukou naznačil, aby hovorila tichšie. „Vrávim ti len to, čo som videl dnes poobede, keď sme prechádzali okolo jeho ohrady. Niečo v nej bolo. Najprv som si myslel, že je to kôň.“

„Slony a kone sa na seba vôbec nepodobajú!“

„To viem!“ povzdychol si Mak. „Zazrel som to len na zlomok sekundy, prv než sa brána zatvorila. Vyzeralo to trocha chlpato, preto som myslel, že je to kôň...“

„Slonie mláďatá majú pomerne dosť jemných chlpkov,“ povedala Diya zamyslene, „ale napriek tomu v žiadnom prípade nevyzerajú ako kone.“ Mak však vycítil, že sa v nej prebúdza zvedavosť. „A znie to skôr

ako náhoda,“ dodala, akoby sa o tom snažila samu seba presvedčiť.

„Hovorím len, že si myslím, že by stálo za to, aby sme to preskúmali. Vravela si, že už predtým nejaké slony uniesol. Čo mu bráni v tom, aby to urobil znova?“ Všimol si, že Diya je stále na pochybách. „Videla si tie poľné cesty na obrazovke. Čo ak sa Hathi na jednu z nich zatúlal a uniesli ho nejakí drevorubači, ktorí šli okolo!“

Diya si vzdychla: „Okej. Poďme sa na to pozrieť. Ale nesmieme spraviť žiadnu hlúposť.“

„Prisahám,“ povedal Mak, oblizol si prsty a nakreslil si nimi kríž cez srdce.

Diya ich viedla naprieč táborom.

Mak si všimol, že sa prezliekla zo svojho sári do trička a praktických nohavíc, vhodných do džungle. Nemohol si pomôcť, ale mal pocit, že Diyu nebolo potrebné príliš dlho prehovárať. Vôňa džungle v Makovi znova vzbudila túžbu po dobrodružstve.

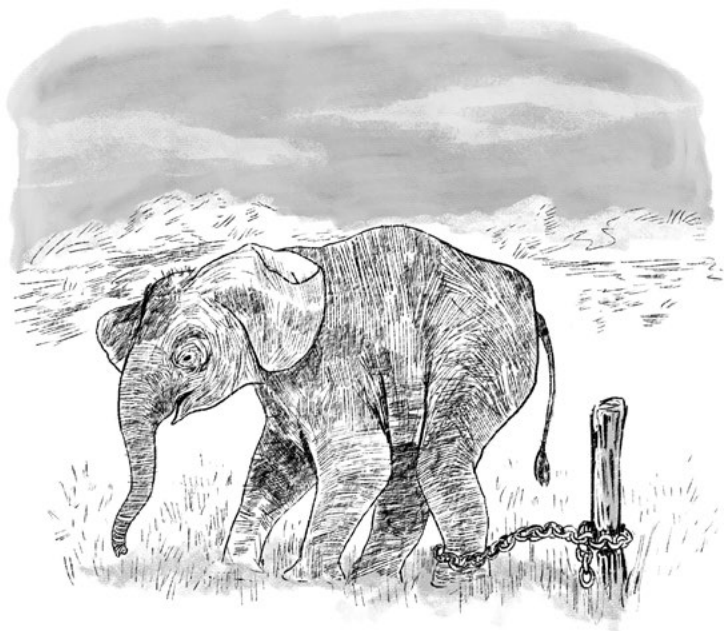
A teraz bol odhodlaný ho zažiť.

Vlámať sa na Buldeov pozemok nebolo zvlášť zložité. Okrem ostnatého drôtu lemujúceho vrch plotu, ktorý tam natiahli viac proti zlomyseľným opiciam než proti ľuďom, nebol nijako zabezpečený. Vstupná

brána bola zvnútra zatvorená drevenou závorou – niežeby na tom záležalo, keďže spodná časť drevených dosák bola odhnutá, a tak sa jednoducho po bruchu preplazili popod ne.

Vnútri sa zakrádali poza drevený žľab, aby boli krytí. Zo zápachu stuchnutej vody ich napínalo. Dvojica svetlometov priťahovala roje nočných motýľov a vrhala mdlé svetlo na poľutovaniahodný kruh vyschnutej trávy a blata.

Na jednej strane ležala kopa plesnivého sena. Preliezli cez žľab a obzerali sa naokolo. Na okraji kruhu

vyschnutej trávy uvideli to, čoho sa obávali. Zúbožené slonie mláďa so skolenou hlavou sa skrývalo v tieni a jemne sa kolísalo sem a tam. Zviera bolo ledva také vysoké ako Mak.

Mak a Diya zbadali, že sloníča je okolo jednej nohy pevne spútané hrdzavou reťazou, ktorej opačný koniec je pripevnený ku kolu zatlčenému do zeme.

Náhle sa ozval hrmot, ktorý ich vystrašil natoľko, až takmer vyskočili z kože.

Brána sa prudko otvorila a do ohrady seabedome vpochodoval Buldeo.

Mak s Diyou sa prikrčili hlboko pod žľab a zadržovali dych.

Buldeo sa priblížil k slonovi, sprevádzaný dvoma svalnatými Indmi. Jeden z nich pil z fľaše pivo, druhý držal dlhú palicu s hrotom na konci a veľký, ukrutne pôsobiaci ostrý hák. Štuchol ním do slonieho mláďaťa, ktoré piskľavo zatrúbilo a v obrane zdvihlo chobot do vzduchu.

„Sprosté zviera,“ zamrmlal muž, „musíš sa naučiť, kto je tvoj *mahaut*.“

„Pokojne, Girish,“ povedal Buldeo a rukou mu sklonil zbraň. „Nesmieme si poškodiť tovar. Nikto nechce fotky svojich detí, ako jazdia na napoly skapatom slonovi. A nezabúdaj, že ak to nevyjde, budem

na mizine. A ak zostanem bez peňazí, tak vám dvom nebudem môcť zaplatiť a všetci skončíme na ulici!“

„Chceš ho mať vycvičeného alebo nie?“ zavrčal Girish.

Mak a Diya spoza žľabu pozorovali, ako chlap znova strčil do slona.

„Určite je to Hathi,“ precedila Diya cez zaťaté zuby. „A ak ten osteň do neho strčí ešte raz, prisahám, že...“ Zhlboka sa nadýchla, aby sa upokojila. „Musíme sa vrátiť a povedať to môjmu otcovi.“

„Ale nemôžeme tu Hathiho takto nechať!“ povedal Mak, zatiaľ čo Buldeo trhol reťazou tak silno, až sa Hathimu podlomili nohy. Keď sa slon nesprával podľa inštrukcií, muž na neho chrlil spŕšku nadávok. „A tak či tak, tvoj otec by najskôr len zavolať políciu – a nevyzerá to tak, že by sa to tu policajtni hemžilo. Mohlo by trvať celé dni, než by dorazili.“

„Tak čo teda navrhuješ?“ Ešte aj potme Diya videla, ako Makovi svietia oči.

„Navrhujem, aby sme počkali... a potom ho oslobodíme!“

5. KAPITOLA

Nech sa im akokoľvek protivilo sedieť a pozorovať Buldea, Girisha a Lalua, spitého bitkára, ako strkajú a štuchajú do Hathiho, nemohli spraviť nič, čím by ich zastavili.

S použitím ukrutného bodca sa snažili slona vy-cvičiť, aby na Buldeov povel zdvihol prednú nohu a zasalutoval chobotom, keďže verili, že táto schopnosť turistov presvedčí, aby sa ochotnejšie rozlúčili so svojimi peniazmi.

Bolo takmer desať hodín, keď to kriminálnici vzdali a opustili ohradu. Svetlá zhasli a Hathi bol ponechaný osamote v tme. Mláďa clivo kňučalo.

Hneď ako začuli, že bafkanie skútrov troch mužov za bránou pomaly utícha, Mak a Diya sa vynorili z tieňa. Baterky namierili tak, aby osvetlili slona aj seba, keďže ho nechceli vyľakať.

Mak bol prekvapený, že slon na nich vôbec nere-aguje zle. Naopak, Hathi ich len pozoroval spoza